

Og for det fjerde: Et OSCE stærkere end før, med stærkere fundament end før, med dansk formandskab og med en forståelse, OSCE ikke har haft før, siden den første dag, man for mange år siden underskrev den såkaldte Helsinki-aftale.

Og for det femte og sidste en konference i Amsterdam med et perspektiv, som vi ikke skal overvurdere, men bestemt heller ikke undervurdere. Vi er i gang med at sætte de sidste ord og de sidste præcisioner på en ny Europatraktat – frem for alt et grundlag for en udvidelse af Den Europæiske Union, der sandelig også understreger, at tiden er kommet til at erstatte den behårde sikkerhedspolitik med den bløde, menneskelige, reelle sikkerhedspolitik.

Samfund kan jo være sikre udadtil, men være temmelig usikre indadtil for almindelige mennesker, og det er just det, der er det geniale ved dette års dagsorden, de fem store brikker i det europæiske hus' fundament, at det både omfatter landenes ydre sikkerhed, og det omfatter folkens nye sikkerhed. En flot dagsorden med et perspektiv for et Danmark i fremgang og et Europa ligeså. Sådan er det.

Det er vigtigt, for det danske Folketing har også en pligt til ikke at forfalde til pernittengryneri og småting, men til at holde sig til det store perspektiv, for ellers taber man evnen til at håndtere småtingene, som kan være nok så vigtige.

Vi er fremme i den afgørende fase nu omkring regeringskonferencen. Vi er fremme ved strengen og det seneste opløb. Vi kan ikke vide med sikkerhed, om opløbet fører os frem til målet i Amsterdam, men meget kunne tyde på det. Derfor skal vi være velforberedte dertil.

Hvad handler så dette afsluttende opløb om? Lad mig starte med, hvad det ikke handler om. Det handler ikke om, hvorvidt Danmark bagefter skal søge ud eller blive, for vi er der. Det handler heller ikke om de fire forbehold; vi har ikke for os en forbeholdsdebat, vi har en indholdsdebat og en indholdsforhandling.

Det handler om at materialisere store dele af vores dagsorden, store dele af vores Europavision i et omfang, vi ikke har kunnet før. Og det handler først og fremmest om at turde, at turde vise lederskab for det her land i samklang og at turde træffe beslutninger om institutioner som grundlag for den fredelige, bløde sikkerhedspolitik: udvidelsen af Europa med de nye demokratier.

Det vil blive en regeringskonference, der går over i historien, for den vil lægge grunden til et nyt og større EU. Det vil blive en konference, der vil være præget af, at Central- og Østeuropa banker på døren. Det vil være en konference, hvor vi må huske hele vejen igennem – også i de dramatiske dage bagefter – at vi har en pligt til ikke at glemme, at det efter min opfattelse er denne generations største udenrigspolitiske opgave at medvirke til, at denne udvidelse bliver en realitet.

Og for et Danmark i fremgang kan vi gøre det måske mindst lige så stærkt, som så mange andre lande kan gøre det, for i et Danmark i fremgang har vi råd politisk, menneskeligt, økonomisk og materielt. Vi har et ansvar for at skabe grundlaget for dette nye, fredelige europæiske hus, og vi kan mere end så mange andre dels tage stemmen i koret, så det kan ses, og det kan høres, dels være med til at træffe beslutningen.

Jeg behøver næppe at tilføje, at denne regeringskonference også vil gå over i historien, hvis projektet mislykkes. Så svigtede vi de nye demokratier i Østeuropa, så forsømte vi at gribe en enestående mulighed, som folk før os ikke havde og folk efter os måske heller ikke får. Derfor er det nu. Derfor kan det ikke nytte, at den lille politik i dansk indenrigspolitik får for meget medvind. Jeg siger det på forhånd også som en lille advarsel. Der vil blive givet igen, og der vil blive insisteret på, hvad det handler om.

Det, debatten drejer sig om i dag, er for mig enkelt. Den drejer sig om at finde det mandat, der er et flertal bag her i Folketinget, til, at regeringen kan føre Danmark godt i vej til og med målstrengen, så den proces, der ligger foran os, EU's udvidelse, kan blive en realitet, så vi kan være med til at skrive historien, som vi har været det før, så vi kan være med til at påvirke resultatet, som vi har gjort det før.

Hvis man skal have sådan et stort projekt til at fungere, er det vigtigt, at man fastholder den åbne linje. Og jeg må sige på regeringens vegne, og både udenrigsministeren og jeg har bekræftet hinanden i det: I de senere dage har vi siddet og kigget på, hvor mange debatter vi har haft om Europa her i salen, siden vi fik svaret. Jeg tror, Udenrigsministeriet har lavet en lille statistik over det, og jeg synes, det kan bære overskriften: Det er en åben debat, der føres. Det er en regering, der er indstillet på den mest åbne debat overhovedet her i salen om hvert eneste trin, der er taget i den europæiske beslutningsproces.